

ALLEEN HIER, ALLEEN NU

Tom Newlands

Alleen hier, alleen nu

Vertaald door Lucie van Rooijen

Wereldbibliotheek

De vertaling van dit boek is mede tot stand gekomen door
het Publishing Scotland Translation Fund

Publishing
Scotland

Foills eachadh Alba

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Only Here, Only Now*. Uitgeverij Phoenix Books, imprint
van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2024 Tom Newlands

© 2025 Nederlandse vertaling Lucie van Rooijen / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en
datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Jet Purdie / Orion Books
Handschrift auteursnaam Rachael Lancaster

Omslagbeeld © Margaret Mitchell

Omslagbewerking bij Barbara

Foto auteur © Polly Braden

NUR 302

ISBN 9789028453876

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor mijn vader en moeder
Aan wie ik alles te danken heb

DEEL EEN

MUIRCROSS, 1994

Het was de tweede dag van de vakantie en Jo en ik zaten ons te vervelen op het Causeway-velde.

De schommels waren gesloopt toen ik negen was, dus nu zag je alleen nog een stuk asfalt met wat stompjes en een prullenbak en een bankje. Ik zweette me kapot, pulkte aan mijn knieën, zoog mijn tenen vacuüm in de Reeboks. Het enige wat je hoorde was de Firth, de vliegen en de bijen.

Ik wilde helemaal niet *lekker buiten zijn met dit mooie weer*. Ik wilde me naar de Co-op slepen, in het ijscovak kruipen en het luik dichttrekken. Ik zou me lekker oprollen, stijf bevriezen als een mammoet, op de waterijsjes blijven liggen tot de bijen het beu waren en de schoolbel ging en alle dagen van de week weer hun eigen naam hadden.

Het parkje werd nu gebruikt als zuipplek en het gras lag bezaaid met blikjes: zwarte blikjes, goudachtige blikjes, fijngeknepen en platgetrapte blikjes met ruige namen en stomme bliksemschichtlogo's. Op zaterdagavond kon ik het allemaal horen vanuit mijn kamer: randdebielen die zich vol lieten lopen met cider en elkaar in de houdgreep namen en in het donker met hun verveelde grieten tongden. Zelfs met mijn dekbed in mijn oor gepropt kreeg ik de herrie van die buurtjongens niet weg.

Maar overdag was het veiliger, en Jo en ik waren hier nu als enigen. Ik keek naar Jo, die de pluizenbollen van de paardenbloemen in het gras schopte, met de hond aan haar voeten, in een sportbroekje dat haar billen liet zien en het veel te grote custardgele trainingsjack dat van haar vader was geweest. Er staken twee spillebenen onderuit, net als Pino. Ze moest stikken in dat jack. En stinken, net als ik. Ze had

het helemaal tot de kin toe dichtgeritst, dus ik wist dat ze zuigzoenen had.

Die ochtend hadden mijn moeder en Jo zo openlijk staan smoezen dat ik direct wist dat er iets aan de hand was – ze konden totaal niet doen alsof. *Hoelang blijven jullie in het park, Jo? Zeker wel een paar uur, Maggie. Uitstekend, Jo.* Er werd ernstig geknikt, er werden allerlei onbelangrijke dingen gecontroleerd. Ik wist dat er iets ging gebeuren, want mijn moeder vroeg mijn vriendinnen nooit iets. En ze gebruikte nooit woorden als uitstekend.

Ik had mijn mond gehouden omdat het zondag was, wat meestal een verrassing betekende. Nooit een echt cadeau, zoals sneakers of slavenarmbanden of een riem, eerder cake, een restje macaroni, een videoband van de Blockbuster waarin werd gehuild. Mijn moeder zat in een rolstoel, waardoor alles een heel gedoe was, dus als ze me ergens mee wilde verrassen moest ik het huis uit – *ga eens lekker naar buiten. Hou eens op met dat gestuiter. Ga maar met Jo mee.*

Jo was twintig. Ze had een krultang en soms trakteeerde ze me op de bus, en ze had massa's jongens op haar kamer gehad. Ze had een keer een spuit gevonden en aangeraakt. Toen haar hond schijnzwanger was, had ze niet gehuild omdat ze wist dat het zo ging in het leven. Ze had ook een vervolgopleiding gedaan – in Glasgow.

Toen ik klein was paste ze altijd op, en sindsdien had ze mijn moeder helemaal in haar zak. Ze waren altijd maar aan het konkelen en roddelen, noemden me een bedplasser, hadden het over me alsof ik niet bestond. Mijn pa was doodgegaan toen ik vier was en daarna waren er vriendjes geweest, maar ze waren nooit gebleven, zodat mijn moeder afhankelijk raakte van Jo. Soms kon je aan Jo's gezicht zien dat ze zichzelf beter vond dan anderen, maar dat leek mijn moeder nooit te merken.

Ik leunde achterover op het bankje en vroeg me af wat de verrassing was. Wat wilde ik op dit moment het liefste hebben? En dan niet dunnere vingers of een mooi huis, gewoon iets doms wat niet mocht, een ijsje of een koud blikje Lilt. Patat met sap? Of een jongen mischien.

Niet voor het geflikflooï of de zuigzoenen, maar gewoon om mee in het warme gras te liggen luisteren. Eentje van hier met Nikes of

Naf Naf en een gave huid, vast van plan om deze buurt te ontvluchten en van de aardbodem te verdwijnen, net als ik.

Jo's hond Bam-Bam kwam aangewaggeld en liet zich hijgend neervallen naast een blikje Blackthorn, me van opzij aankijkend vanuit het hoge gras met dat vleugje argwaan en zelfmedelijden waardoor ik altijd meteen op mijn hoede was.

Toen kwam Jo al zwaaiend met de riem aanlopen en plofte neer. Er ging een loeihete minuut voorbij. Ik kon nergens anders aan denken en Jo schepte graag op over jongens, dus vroeg ik het maar gewoon.

'Zuigzoenen, zeker?'

'Nee hoor,' zei ze.

'Wel waar.'

'Niet waar!'

'Doe dat jack dan eens open?'

Ze begon Bam-Bams knokige kop te aaien en te zeggen dat ze zo'n brave hond was. Bam-Bam liet kwijlend haar valse glimlach zien, met die geniepige blik.

Toen zei Jo: 'Rot op, Cora.'

'Heb je het niet snikheet in dat jack?' vroeg ik. Ik had alleen een T-shirt en een short aan.

Aan drie kanten had je huizen rondom het park, en aan één kant het water. Ergens blèrde een tuinradio. Jo stond op en deed Bam-Bam aan de riem. 'Kom, we gaan wandelen.'

We staken het gras over en ik deed mijn zonnebril op. Die was krakerig en krakkemikkig en gifgroen en gratis van de Boots, en ik had hem al sinds mijn tiende. Ik schaamde me rot voor dat ding. Zo'n afgang om dat ding op te moeten.

Jo had zo'n te gekke ovaal-witte met zwarte glazen, als die jaren 60-zangeressen. Met DKNY op de zijkant, zonder ook maar één krasje. Jo was lang en dun en lenig met rood haar en een middenscheiding. Het was kaarsrecht afgeknipt op kinhoogte en stond in twee golvende driehoeken van haar gezicht. Ze had altijd mooie spullen, goede kleren. Je pikte Jo er altijd meteen uit.

'Ik wil niet dat je "rot op" tegen me zegt, Jo,' was het eerste wat ik zei tijdens het lopen.

‘Je bent bloedirritant. Je stelt te veel vragen.’ Dat zei ze op zo’n manier dat je er niets tegen in kon brengen.

We liepen het veld af en namen het trapje naar de Causeway. De puinhelling liep eerst geleidelijk en dan ineens steil af naar de Firth. Er werd hier vaak rotzooi gedumpt op de parkeerplaats, en soms gooiden we iets over het hekje in het water, gewoon voor de lol.

Vandaag lagen er opengebarsten vuilniszakken en een nepleren leunstoel. Bam-Bam sleurde Jo mee en lebberde met haar vleeslap-tong aan alles wat uit die zakken puild: uienchillen, pillenstrips, klee-hangers, lege blikken huismerkbonen. De hele berg lag te walm-en in de zon.

Jo bond haar vast. ‘Kom, we gooien die stoel erin.’

Met gemak kiepten we de zweterige stoel eroverheen. Hij ketste tegen een rots, er stoven meeuwen op en toen stuiterde hij naar be-neden, viel van de klif onderaan en landde met een verre plons in de golven.

Ik veegde mijn handen af aan mijn shorts. ‘Dus je hebt nu een vriend?’

‘Nee? Hoezo?’ Ze maakte Bam-Bam los en hield de riem in één hand.

‘Die zuigzoenen, Jo.’

Ze begon op de nagels van haar vrije hand te sabbelen – alweer Purple Crush. ‘Ik heb geen zuigzoenen.’

‘Doe je rits dan eens open.’

‘Wil ik niet!’

Zo preuts was Jo anders nooit. Ik had al haar verhalen over Glas-gow gehoord – blauwe cocktails, nachtbussen, uitslag op d’r kont van de foamparty’s. IJsjes likken met jongens op het kerkhof. Jongens die haar likten op het kerkhof. Zoveel verhalen. Over zoveel jongens.

We liepen weer verder. Ik zei: ‘Weet je Fozzy nog? Daar was je gek op.’

Ze gooide haar krullen naar achteren. ‘Fozzy was lief voor me.’

‘Fozzy was een griezel. Hij had geen lippen en zijn ogen stonden te dicht bij mekaar.’

Jo had Fozzy een keer meegenomen toen mijn moeder er niet was en ik kreeg meteen de kriebels. Hij probeerde aardig tegen me te doen, maar ik vond het maar niks dat hij met z’n benepen kont op

mijn bank zat. Ik hoopte dat het misging tussen Fozzy en Jo, wat Jo had gemerkt, en toen deed ze een hele tijd raar tegen me. Vorig jaar nokte Fozzy ineens af naar Duitsland, Jo was er kapot van. Ik moest er stiekem nog ontzettend vaak om gniffelen.

‘Als jij straks een vriendje krijgt snap je het wel. Het is lastig om een goeie kerel te vinden. En nog lastiger om te zorgen dat ze geïnteresseerd blijven,’ zei ze.

‘Ik zou nooit zo’n jongen als Fozzy willen.’ Ik had jeuk en plakke als een gek en ik zat haar nu expres op te fokken.

‘Fozzy kwam uit Glasgow. Hij had een motor. Jij mag al blij zijn met een jongen op een springstok. Kom maar eens terug als je hebt getongd.’

‘Ja, Fozzy had wel een motor, maar hij gaf je zeker ook hartjessieraden, hè? En maakte hij ook van die soft-focustekeningen van Bam-Bam? Wat een loser.’

Ze boog haar hoofd en tuurde me van over haar zonnebril aan. ‘Cora Mowat, jij spoelt de suiker nog van een donut.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Dat je niet spoort en alles verpest.’

‘Ik spoor wel!’

‘Ik heb drie jaar op je gepast. Ik heb alles in je kamer gezien. Ik heb je dagboeken gelezen – augustus 1989 was het toch? *Ik wil een eekhoorn zijn.*’

‘Dat was voor de grap, Jo.’

Ik had eens aan Jo verteld dat ik altijd zo triest werd als ik afgedankte magnetrons langs de weg zag staan. Ze dronk net een chocolademilkshake en moest zo hard lachen dat ze haar gloednieuwe naveltruitje helemaal ondersproeide – ze was niet eens boos over de vlekken. Sindsdien keek ik wel uit wat ik losliet in haar bijzijn.

We gingen samen op het bankje aan het eind van de Causey zitten, bij de bramen en de prullenbak. Als je van hieraf naar links keek, zag je onze wijk: grijze kubusvormige huizen die zigzag afliepen naar het water, schots en scheef als een bejaardengebit. Je zag de tuinen die uitkeken op de Firth, waaronder die van mij, en de rijen lage garages waar we altijd op gingen zonnebaden, tot ze er teer en prikkeldraad op deden.

Ik had bijna elke minuut van mijn leven hier doorgebracht, aan de rand van Muircross. Een smerig gat op een afgelegen stuk kust in de vorm van een kipnugget, omringd door hoogspanningsmasten en bevolkt door tuig en bejaarden en meeuwen zo groot als strijkplancken die alles onderscheten. Knokken en chaos en stront in je haar, dat was Muircross.

Er liep één lange weg vandaan. Als je daar met lijn 127 overheen reed en vanaf het bovendek achteromkeek, leek het dorp net een handvol grijs grind dat tegen de kust was gekwakt. Jaren geleden had alles hier om mijnbouw gedraaid – kolen voor, kolen na. Een grote jongen met een rode neus en een lamp kwam erover vertellen op school, maar dat was in mijn moeilijkste tijd, dus lette ik niet echt goed op.

Wat je wel leerde als je hier opgroeide, was op wat voor manieren je hier weg kon komen: beloftes van mannen, van de gemeente, de buit van de bingo. Sommige mensen uit Muircross stonden bekend om hun wilde plannen – ze hadden het nergens anders over en keken je aan alsof je stront was, tot de realiteit ze eens flink om de oren sloeg. In Fife zag je altijd weer dezelfde gezichten. Hier ging je dood op de plek waar je geboren was.

‘Ga eens rechtop zitten, Cora. Als je zo krom zit krijg je enorme vetrollen.’

Ik deed niks. ‘Weet je, als ik de Firth zie word ik altijd triest en dromerig tegelijk,’ zei ik.

‘Daar gaan we weer.’

Ik keek uit over het water. Dat was geen snorkelwater vol opblaaskrokodillen, zoals je op tv zag. Je kon er niet in omdat het land hier meestal eindigde in zooi en winkelwagens. En het stonk, niet eens naar zout of vis, het meurde gewoon. Ik wilde aan Jo vragen of de zee kon bederven.

‘Ik haat het hier,’ zei ik.

‘Je bent verantwoordelijk voor je eigen leven.’

Na een paar tellen zei ik: ‘Waarom woon je hier eigenlijk nog?’

‘Omdat thuis wonen goedkoper is.’

‘Als ik een opleiding deed in Glasgow zou ik daar een flat nemen. Ik zie het weleens op tv: winkels en clubs die altijd open zijn. Dan zou ik lol trappen in plaats van naar dat rioolwater te zitten loeren.’

‘Nou, als jij het zoveel beter weet, wat doe je hier dan nog?’

‘Eh, ik ben veertien?’

‘Zeur je je moeder nog steeds aan d’r hoofd over verhuizen? Misschien is de gemeente jullie vergeten.’ Ze kroelde Bam-Bam op de borst.

‘We gaan naar Abbotscraig, ik sta met mijn moeder op de wachtlijst. We gaan hier weg. Maar Abbotscraig is voor mij pas het begin.’

Ze trok een gezicht en deed kirrend mijn stem na: ‘Abbotscraig is voor mij pas het begin.’

‘Wat is daar zo grappig aan?’

‘Zo’n dik snertkind als jij, met zulke dromen.’

Aan de andere kant van het water pompte Riggs, de grote fabriek, gigantische rookwolken de lucht in. Ik keek er strak naar en beet op mijn pinknagel en het bleef stil. Toen vroeg ik nog eens, omdat ik het niet kon laten: ‘Wie heeft dat gedaan, in je nek?’

Zonder nadenken trok ze de rits weer tot haar kin omhoog. ‘Hou je kop, Cora.’

‘Wat doe je nou moeilijk? Is het ook weer zo’n slijmbal als Fozzy?’

‘Nee.’

‘Dus er is wel iemand!’

‘En wat dan nog? Dat is mijn zaak,’ zei ze, en ik zag het zonlicht glinsteren op haar tanden toen ze dat zei.

‘Ik ga naar huis,’ zei ik. Ik was al een tijdje van plan om dat te zeggen. Dan zou wel duidelijk worden waarom we hier echt zaten. En wat nou eigenlijk de verrassing was.

‘Je mag niet naar huis.’

Ik zat half in haar schaduw. Haar trainingsjack bolde heel erg op in de wind. ‘En waarom niet?’

Toen zei ze heel snel en terloops: ‘Nou ja, eigenlijk mag ik dit helemaal niet zeggen, maar je ma heeft een nieuwe vent.’

Mijn buik trok samen en binnen in mij kronkelde een brandnetelgevoel naar boven. Alles sprong op scherp dus ik keek naar de grond om maar niks te laten merken. Slakkensporen glinsterden als sliertjes dure stof in de zon. Ik volgde er een met de neus van mijn Reebok, om de klodders meeuwenstront heen, als een soort spelletje.

‘Ik wíst dat er een verrassing was!’ zei ik. Het kwam er slapjes en zielig uit. ‘Zijn we daarom buiten?’

‘Hij is aan het koken voor jou en je ma. Om zichzelf welkom te heten.’

‘Zou hij weten dat ik vegetariër ben?’ zei ik met een opgeplakte glimlach.

‘Ik heb echt geen idee.’ Ze zag er zo blij uit. Achter haar beschreef een lome hommel slordige cirkels. Na een korte stilte zei ze: ‘Is dat je enige reactie?’

Alle gedachten kwamen tegelijk en mijn hoofd kon er geen zin van vormen. Ik pulkte aan het velletje van mijn duim. ‘Liegbeest,’ zei ik schor.

‘Je zult het zo wel zien.’

Bam-Bam krabde met haar achterpoot aan haar wenkbrauw. Een meeuw krijste. Haren plakten door elkaar aan mijn tong. Ik plukte ze eraf en zei: ‘Dat zou m’n ma wel hebben verteld.’

‘Ze durft niet. Dat laat ze aan hem over. Heb je niet gemerkt dat ze anders is? Ze is toch veel gelukkiger?’

Wist ik veel of mijn moeder gelukkig was of niet. Tegen mij zanikte ze alleen maar: *niet zo met je rits spelen, niet zo op je haar kauwen, ga je zooi eens opruimen, bedplasser*. Hoe kon ik nou weten of ze gelukkig was? Moest ik dan op dat soort dingen letten? Als ik meer aandacht aan haar had besteed, had ze misschien niet wéér een andere man nodig gehad.

Achter de zonnebril glansde Jo’s gezicht van het zweet. In de zon had haar haar de kleur van Capri-Sun.

‘Ga maar naar huis dan, kan mij het schelen,’ zei ze met een valse grijns, terwijl ze heel overdreven haar schouders ophaalde, ‘maar ik heb je gewaarschuwd! Hij is bij jullie. Ik durf te wedden dat je ze betrapt.’

2

‘Nou, ik heb dus een poosje bij Grahamston’s gewerkt, die werf in het centrum? Dat was voor jouw tijd, hoor. Ik was zeventien – man, man, wat een klier was ik toen! Maar goed, die bijnaam Gunner kreeg ik van Willy, de baas.’

Mijn moeder zei: ‘Vat je hem, Cora? Gunner?’

Ik keek ze aan.

Toen ging Gunner verder: ‘Volgens Willy leek het net of ik zeg maar met een geweer richtte.’ Hij draaide zijn hoofd opzij. Zijn linker oogkas was dichtgefrommeld en er zat geen oogbol in. ‘Dus noemden ze me Gunner, snap je, als een schutter van de RAF?’ Hij bracht zijn armen omhoog en schoot een onzichtbaar geweer op me af.

‘O, oké. Geinig,’ zei ik, en ik stak een frietje in mijn mond.

Ik was rechtstreeks naar huis gegaan en toen ik binnenkwam waren ze bestek aan het klaarleggen, ginnegappend alsof ze de dikste vrienden waren. Het duurde uren voor het eten klaar was, dus ik had boven op mijn kamer gewacht, maar nu zaten we allemaal aan tafel de maaltijd te eten die hij had gekookt. Ik had haast nog nooit zo laat gegeten.

Hij zag er slungelig uit, met een kaalgeschoren knikker en de neus van een heks uit een slechte tekenfilm. En dan dat ene oog. Ik wilde er niet te veel naar kijken omdat ma me in de gaten hield, en ze mochten geen van beiden weten dat ik er naar van werd.

‘Met je mes, Cora. Lekker? Zeg eens tegen Gunner dat je het lekker vindt.’

Ik verplaatste mijn vork naar mijn linkerhand en pakte het mes. We gebruikten de Argos-borden. De laatste keer dat we daarvan had-

den gegeten, was toen tante Janine ons na haar bruiloft trakteerde op Mie Singapore, en ma had het allemaal weer uitgekotst. Dat was voordat tante Janine ons de rug toekeerde – ik zal een jaar of negen zijn geweest.

‘Echt heel lekker, Gunner,’ zei ik, terwijl ik probeerde te kauwen en tegelijkertijd de andere kant op te glimlachen. Ik schoof wat op mijn stoel. Mijn buik borrelde. Ik zat propvol.

‘Mooi zo, meis,’ zei hij stralend.

Hij had een redelijk schoon oranje T-shirt aan en leek een pietsie jonger dan mijn moeder en hij had een tatoeage op zijn magere arm – een Tweety die uit een wijnfles dronk met kruisjes in plaats van ogen. Ik had van jongs af aan de kleinste aanwijzingen leren herkennen.

‘Hartstikke leuk je te leren kennen, Cora,’ zei hij. Toen zei hij met een nog bredere glimlach tegen mijn moeder: ‘Die dochter van jou is echt een spetter, Maggie. Goed gedaan hoor.’

‘Aah, wat lief,’ kirde ze.

Zij aten spaghetti met deftige saus erdoorheen die hij van blikken kippensoep had gemaakt. Hij had duidelijk gehoord dat ik vegetariër was, dus had hij voor mij een gepofte aardappel met ovenfriet gemaakt. We dronken allemaal Cresta uit een fles die midden op tafel stond.

‘Die spaghetti is jammie, Gunner, waar heb je het recept vandaan?’ zei mijn moeder al kauwend.

‘Van achter op het blik. De soep is geconcentreerd. Alleen nog wat water en melk erbij.’

‘Geweldig,’ zei ze. ‘En wat zit eroverheen?’

‘Chips, poppie. Gewoon verkruimelen, even onder de grill en klaar.’

Ik at een klein, hard frietje dat bijna brak toen ik het op mijn vork prikte.

Ik was vooral bang dat de mannen gevaarlijk waren. Gunner was een rare. Ik kon me helemaal voorstellen dat de politie hem van een regenpijp af trok. Terwijl hij zijn spaghetti opsleurpte, hield ik mijn vork voor mijn ogen zodat de tanden net kleine tralies voor zijn gezicht vormden. Hij leek zich helemaal thuis te voelen, maar had

intussen wel een aardappel voor me gepoft – waar ik zowaar van at – en dat was een hele kunst. Dat was aardig. Daarmee was hij al beter dan de meeste andere vriendjes die mijn ma had binnengehaald in ons krappe huisje.

De eerste was Dunc. Toen Grant met zijn medicijnen. Toen Ravey Davey, het ene moment onze held, het volgende *een eikel, een gluiperd, een regelrechte ploert*. En toen Terry. Terry zag eruit als iemand die je opsloot in het kolenhok en dwong om verf te eten. Hij dronk rauwe eieren uit mijn grote plastic mok van Deep Sea World en had een kapotte roeimachine die onder mijn bed werd gestald. Zijn broer had een *timeshare* in Puerto de La Cruz, maar daar waren we nooit geweest. Ma had beloofd dat Terry de laatste zou zijn.

Beter dan dit had Muircross waarschijnlijk niet te bieden – een stelletje kattenwurgers die dolblij waren met onze Trinitron-tv en onze gezinstoeslag, maar die je nog niet eens het vuil onder hun eigen nagels gunden.

Als het werd uitgemaakt, zette ik de wasmachine aan. Dan ging ik in kleermakerszit op het zeil naar mijn ronddraaiende broek achter het glas zitten kijken om mezelf te hypnotiseren, of misschien om in het lawaai te verdwijnen. Dan zat ik daar als een klein propje, misschien in de hoop dat een van die mannen zou bedenken dat ik er ook nog was – dat ik misschien nog een glimlach of een haal door mijn haar of een *succes verder, Cora Mowat* zou krijgen.

Maar ik was er alleen maar om puin te ruimen: mijn moeder vasthouden, Roy Orbison opzetten, haar quiche voeren terwijl zij vloekte en tierde en met haar armen maaide zoals dat beest in de vuilnisbak van *Sesamstraat*.

‘Cora, ga je die gepofte aardappel nog opeten? Anders ligt hij morgen weer op je bord.’

‘Ik neem er de tijd voor, mam.’

Ze leunde naar voren. ‘Wist je dat Gunner iets voor je heeft meegebracht? Als jij je bord nou leegeet, dan krijg je je cadeautje.’ Toen keek ze als een klein meisje op naar Gunner en zei: ‘Wil je me even naar de telefooncel brengen?’

‘Tuurlijk, pop, geen probleem,’ zei hij terwijl hij opstond en haar

stoel van tafel trok. Tegen mij had ze altijd gezegd dat ze het vreselijk vond om pop te worden genoemd.

‘Cora, pak jij de kerstmuts even?’

Mijn moeder bewaarde al haar 20p-munten in een kerstmuts van verleden jaar. Ik stond op, vond hem tussen het kussen en de bankleuning en legde hem op haar schoot. Ik moet het Gunner nageven dat hij helemaal niet flipte bij dit alles – het was alsof mijn moeder alle gekke gewoontes van ons leventje al aan hem had uitgelegd.

Toen hij de voordeur achter zich dichttrok, liep ik naar de keuken om de rest van de aardappel weg te gooien en liet me toen op de bank vallen. Mijn moeder had zelfs een kersenkaars aangestoken en de radio aangezet – hij stond op Phase FM en ze draaiden alle danskrakers. De muziek deed me denken aan de bandjes van mijn vriendin Fiona en die waanzinnige vrijdagavonden waarop we met z’n tweeën dansten op het vloerkleed, als mijn moeder op de soos zat en Jo oppaste.

Soms had ik het gevoel dat ik in mezelf zat opgesloten, of dat er een snellere ik vastzat in mijn lichaam, maar als ik danste ging dat over – ik was dol op die avonden, omdat het dan voelde alsof mijn hart en mijn hoofd gelijk op gingen. Ik probeerde me daar op die bank voor te stellen dat al dat domme gesprong zich in dezelfde kamer had afgespeeld als waar die eenoog me aardappels had voorgezet.

Toen kwam hij weer binnen, in zijn eentje. Ik grijsde, maar had geen idee waar ik mijn handen moest laten en ik kreeg dat verstijfde gevoel vanbinnen, net als wanneer je denkt dat er een spin op je zit maar je kunt hem niet zien. Ineens vroeg ik me af wat hij van onze woonkamer vond, of het er wel netjes genoeg was, of het er wel lekker rook. Het is ontzettend moeilijk om erachter te komen hoe je huis ruikt. Ik moet ma vragen om potpourri, bedacht ik.

‘Alles kits, baas?’

‘Hoi!’ zei ik. Hij kwam naast me zitten. Zo weggezonden in de kussens zag je pas hoe schriek hij was – hij had dezelfde bouw als die kerels die je zag rondhangen in de biljartzaal.

Verder werd er niets gezegd. Omdat ik het niet kon binnenhouden,